

គោលមន្ត “ពុប្រជ្ជាសាខាភូអ៊ាន”

ในฉบับนี้ คอลัมน์ “ตอบบัญหาจากผู้อ่าน” ได้เรียนเชิญผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิตไสเมนัส ศิริวัฒน์ หัวหน้าแผนกวิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิ ทางด้านวรรณคดีจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาเป็นผู้ตอบบัญหาเกี่ยวกับโครงภาษาอังกฤษของท่านผู้อ่านจากโรงเรียนเบญจมราชวังสฤษดิ์ ฉะเชิงเทรา เรายังคงขอความที่ แฟงอยู่ในโครงภาษาอังกฤษบทนี้โดยละเอียด และความรับถืออย่าง ๆ ที่ท่านจะได้จากคำตอบของผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิตไสเมนัส จะช่วยตอบบัญหาที่ถูกมาไว้อีกด้วย

ดวงตา ลักษณะประสีท์

คำถาม : คิดน้อยก็จะขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยแก้ข้อข้องใจบัญหาภาษาอังกฤษในคำประพันธ์
ต่อไปนี้

LOVELIEST OF TREES

Loveliest of trees, the cherry now
Is hung with bloom along the bough,
And stands about the woodland ride
Wearing white of Eastertide.

Now, of my threescore years and ten,
Twenty will not come again,
And take from seventy years a score,
It only leaves me fifty more.

And since to look at thing in bloom
Fifty springs are little room,
About the woodlands I will go
To see the cherry hung with snow.

A. E. Housman

บัญหาอยู่ทบทที่ 2 คือคนเข้าใจว่า กวีอายุ 70 ปี และเขาวนคิดถึงวัยหนุ่มว่ามันไม่มีวันที่จะหวานกลับมาอีก ต่อให้เขามากว่า 20 ปีมาหักออกจาก 70 ปี เขาก็จะยังคงมีอายุ 50 ปี ซึ่งเป็นวัยกลางคน แต่หัวหน้าคืนนับกว่า 70 บันน คืออายุโดยเฉลี่ยที่คนเราจะอยู่ในโลก กวีอายุเลย 20 ปีไปแล้วแท้ไม่ถึง 70 เข้าจึงบอกว่า เขาจะมีเวลาอยู่ในโลกนี้ได้อีก 50 ปี อย่างจะให้อาจารย์ช่วยทัศนิวัติความคิดของไกร ผิด หรือถูก เพราะเหตุใด

คำตอบ : ความหมายของคำประพันธ์ในท่อนที่สอง มีอยู่ว่าชายหนุ่มที่รำพึงในโคลงนี้มีอายุได้ยี่สิบปีแล้ว และเขากล่าว จะเหลือเวลาแห่งชีวิตอีกสักห้าสิบปีเท่านั้น ฉะนั้นเข้าใจ พยายามที่จะใช้เวลาที่เหลืออยู่ให้คุ้มค่าที่สุด ด้วยการชั่นชุมกับความงามของธรรมชาติ โดยการไปชมเชอร์ ณ ลานป่าที่ตนเชอร์กำลังผลิตออกสะพรั่ง

เพื่อให้การที่ความชัดเจนยิ่งขึ้น ขอแสดงความของคำประพันธ์บกตท.๔๒๑๗
๖๘
ฉบับคั้น

ทันเชอร์อันเป็นไม้ที่สวยงามที่สุดกำลังผลิตออกสะพรั่งอยู่ที่ลานบ้านในขณะนี้ มีเชอร์อยู่ริมทางเดินและทั่วไปในบ้าน ในระยะหลังอีสเตอร์น์ ออกสะพรั่งของเชอร์ยังมีให้มีปุกคลุมขาวอยู่ทั่วไปตามซ่องอกอกและกิงกัน

ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ยิ่งสิบปีแห่งชีวิต ยิ่งสิบปีจะไม่หวานคืนมาอีกแล้ว และเมื่อหักยี่สิบปี ออกเสียจากเจ็ดสิบปี ฉันก็คงเหลืออีกเพียงห้าสิบปีเท่านั้น

และการที่จะเฝ้ามองออกสะพรั่งของเชอร์ผลิตบานนั้น ถูกนำไปเมื่อผลิตห้าสิบๆ ตุ๊ก ระยะสั้นนิดเดียว ฉะนั้นแล้วฉันจะไปที่ลานบ้าน ไปเฝ้าชมซ่อนเชอร์ที่ผลิตสะพรั่งห้อยย้อย บุกคลุมด้วยปุยหินะ

กวีที่เขียนโคลงบทนี้เป็นผู้ที่รักธรรมชาติ และมักจะระบายอารมณ์เศร้าสลด หรือที่เรียกว่าอารมณ์ pessimistic ไว้ในโคลงหลายบท ในโคลงบทนี้ก็เช่นกัน กวีชั่นชุมกับความงามของเชอร์ในฤดูใบไม้ผลิ ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าชีวิตของคนเราเรานั้นแสนจะสั้น จะมีวันเวลาที่จะชื่นชมความงามของธรรมชาติก็เพียงไม่นาน อารมณ์เศร้าของกวี จึงถูกเหมือนจะได้ถูกแฟงไว้ในการบรรยายภาพพจน์ที่เสนeskซึ่งสวยงามของเชอร์ที่ในลานบ้าน

อีกประการหนึ่ง กวีบรรยายถูกากลหลังอีสเทอร์วายัมมิhimะปักคุณช่อคอกกึงก้าน ของเชอร์ ทำให้ผู้อ่านอาจจะนึกถึงความหมายที่แฝงมาในภาพพจน์ กล่าวคือทันเชอร์ ออกดอกสะพรั่งท่ามกลางเย็นบานอยู่ทุกกึงก้านเหมือนกับวัยหนุ่มสาวสุดชื่นด้วยความรัก และเป็นวัยที่สวยงามที่สุดในชีวิต (เชอร์อาจจะเป็นสัญญาลักษณ์ของความรัก ความสุข และความงาม) หากแต่สภาพของhimะที่ปักคุณช่อคอกเชอร์อยู่ทั่วไปนั้น ทำให้นึกถึงความตายหรือความสันตุ (himะ อาจจะเป็นสัญญาลักษณ์ของความตาย) ทำให้กวีห่วนคิดถึงชีวิตว่าเสนสนั้น

การที่กวีเขียนไว้ว่า เจ็ตสิบบีในชีวิตของเขากับเบ็นการประมาณโดยทั่วไปว่าคนเรา อาจมีชีวิตอยู่สักเจ็ตสิบบี และเมื่อกล่าวว่าวัยสิบบีจะไม่นวนคืนมา ก็แสดงว่าเขามีอายุ ครบยี่สิบบีแล้ว อาจจะอยู่ต่อไปได้อีกประมาณห้าสิบบี ชีวิตก็คงถึงการสันสุคลงเป็น ธรรมชาติ

กวีใช้คำ “hung” ในบรรทัดที่สอง และในบรรทัดสุดท้ายคูเหมือนว่าจะเป็นการ ระบายนารมณ์เกร้า กล่าวคือในบรรทัดที่สอง กึงก้านของช่อคอกเชอร์ “is hung with blood” เป็นการใช้คำนี้อย่างเปลกๆ อยู่ และในบรรทัดสุดท้าย กึงก้านของ ช่อคอกเชอร์อยู่ในลักษณะ “hung with snow” ผู้อ่านอาจจะรู้สึกได้ถึงอารมณ์สด หฤทัยที่แฝงมาในภาพพจน์ของกึงก้านเชอร์ห้อยต่ำลงปักคุณด้วยhimะที่เย็นเยือก จึงอาจ ทีความว่า กวีมิได้ทิ้งสดๆใจความจริงที่ว่าชีวิตนั้นเสนสนั้นนัก ยังเป็นหนุ่มสาวใน วันนี้ แต่ก็มิอาจพ้นจากความตายในอีกไม่นานข้างหน้า